

JT

Vårterminen 2018
Redaktör: Magnus Green

Brinnande bröder.

Genvägen. Del II.

Som den minnesgode JT-läsaren möjligen kan erinra sig, så skrev jag i JT 2002:1 under rubriken "Genvägen" om en (begränsat lyckosam) resa i skogarna i gränslandet mellan Tåsjö, Ströms och Alanäs socknar. Jag kan nu följa upp med en något mer aktuell berättelse.

Det hände sig, nämligen, en söndag sommarn -13, när undertecknad, Farsan, kusin Lasse å några till satt hemma på verandan i Brattbäcken och drack kaffe, att det blev diskussion om huruvida de fanns "någe myrbär nånstans". Detta är ett årligen igenkommande diskussionsämne, dessutom tämligen outtömligt, och för min personliga del, ska vi säga "av svagt intresse", så jag koncentrerade mig snarare på själva fikandet. Då plötsligt hörde jag något som fick mig att vakna till; I en bisats yttrade Far nämligen följande; " ...jaaa, je å n Lasse va då iväg n sväng förre vecka ette Lappbrovägen å , men int vare då na myrbära där heller, int..." Hörde jag rätt?! Hade de verkligen kört Lappbrovägen?? Den väg som jag misslyckades forcera med min mersa för snart tretti år sedan??

Jag fick bryta in å fråga; "Va säg du, körd ji Lappbrovägen? Gammvägen från Tåsjödamme å Flåsjödamme?"

"Jodå", svara Far. "vi körd hele vägen ve Dodgen min!"

Detta var något helt sensationellt!

Det gick alltså medelst automobil komma igenom där jag en gång i tiden fått vända. Visserligen nu med ett avsevärt mer kapabelt fordon, - Far hade vid denna tid en Dodge RAM 2500 pickup, som givetvis har betydligt bättre framkomlighet än den gamla Mersa 123/230 som jag använde vid min avbrutna färd på åttitalet, men det hade ändå gått många år, och jag visste att vägen i fråga till å börja med var i praktiken övergiven redan på åttioalet, och högst sannolikt inte underhållits alls därefter.

Detta var givetvis att betrakta som en direkt utmaning! Jag kör ju en Dodge RAM 3500, som är snäppet tyngre än farsans Dodge, å som har större däck, å diffbroms bak, så om han kunde köra Gammvägen ifråga med sin trekvartstonnare, så skulle jag givetvis med enkelhet kunna köra där med min entonnare!

Sagt och gjort; jag skulle ju ändå åka ner till Stan senare på söndagseftermiddan, å då skulle jag ju kunna ta å prova å leta rätt på den här vägen och göra mig en "genväg" igen.

Så när jag kom till Tåsjöede, så tog jag då å höger mot Lövvikshället, över Tåsjödammen, å därefter in på grusvägarna längs Tåsjöälvens södra sida. Här började dock problemen... Ålven är nämligen muddrad flera gånger, så det är ett virrvarr av spår och vägar mellan grushögar å fyllar å skärningar, å jag körde fram å tillbaka å runt därkring ett tag tills jag fick ge upp... Jag hittade helt enkelt inte var den här elusiva Gammvägen började! Men, *Skam den som ger sig*, tänkte jag, de får bli till å prova å köra från andra hållet istället!

Så jag körde tillbaks till Tåsjödammen, å över, å tillbaks till Hotingsvägen, å sen söderut på 45:an, å så in på Skirsjöede-vägen mot Flåsjödamme, å sederja; efter denna lilla "extrarunda" på ca 2 mil, så stod jag då återigen, sisådär tjugufem år senare, vid själva "Lappbron", och därmed vid "Lappbrovägens" södra ände! Å här var det definitivt inga problem att hitta vägen, en ganska fin, om än smal grusväg, så då va de ju bara å rulla in.

Första kilometern gick finfint, lite ris på kanterna som hängde in, men vägen va torr och fin, solen sken, å CumminsDieseln mullra på. En högst behaglig färd helt enkelt!

Men sedan, efter nån kilometer till, så blev de alltmer ris å lövverk som hängde in över vägen, så de blev till å stanna till för å vika in backspeglar samt ta av antenner så de inte skulle skadas, men de e ju helt normalt förfarande vid körning på "marginell väg", så de va väl inte helt oväntat.

Efterhand blev nu riset ännu tätare, å efter ytterligare nån kilometer så var nu lövriset så tätt att det var svårt att se var vägen gick. Jag visste ju att Farsan å Lasse hade åkt här bara en vecka tidigare, så det skulle ju gå, men vafeen... Rätt snart så insåg jag emellertid att riset som växte

på själva vägen var klenare än det som växte i diket, så det vart till å navigera utifrån grovleken på lövskogen. Det visade sig fungera rätt så bra, dock med den nackdelen att man inte ser vägbanan, och följaktligen inte kan parera stenar, vägskador och liknande hinder. Samtidigt visste jag att Lappbrovägen är ca 6 km lång, så man vill ju inte köra alldeles för sakta heller, vilket i sin tur medförde att det skumpa till rätt skapligt på ett par ställen där nån bäck spolat av vägen... inte värre än att man kom över å fram iallafall, å i sådana här fall kör man ju ändå med "lätt sadel", vis av tidigare erfarenheter.

Efter att ha rullat fram genom lövverket i ytterligare några kilometer, så såg jag ändå hur det liksom ljusnade i fjärran, och glesade upp lite i riset, å sedärja, då kom jag då tillslut ändå ut på en av de där grusvägarna vid Tåsjöälven, där jag irrat omkring några timmar tidigare.

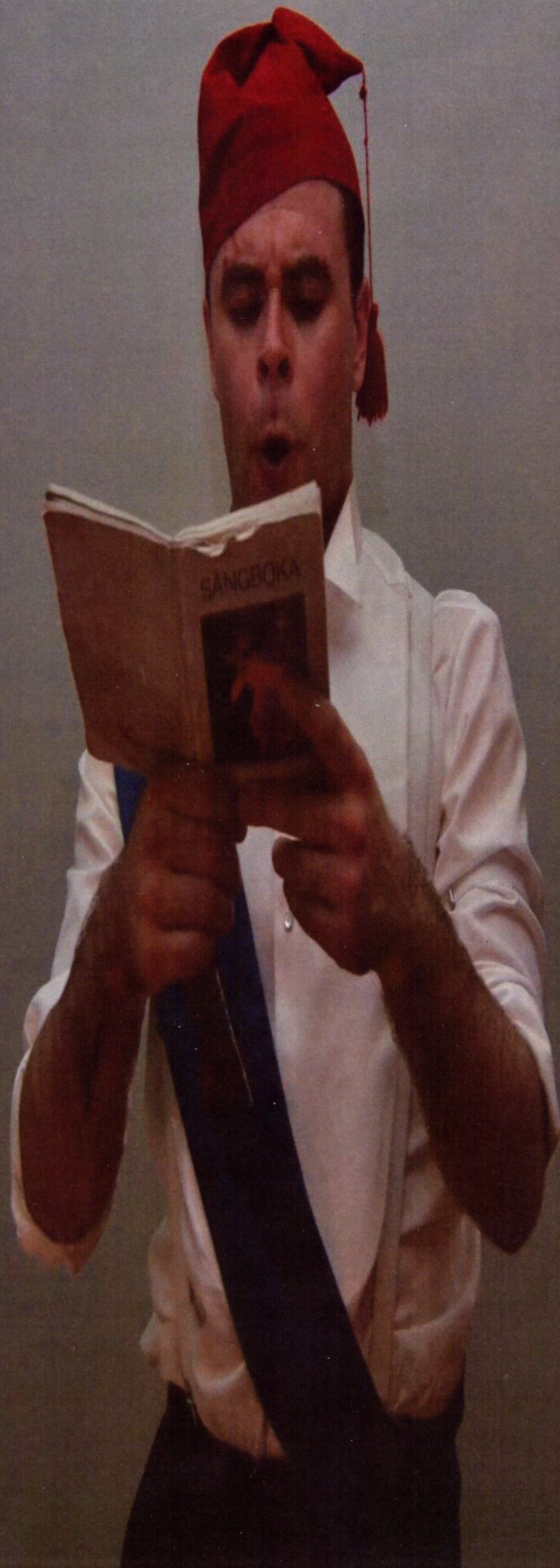
Jag stannade Dodgen å klev ur. Nu insåg jag rätt tydligt varför jag inte hittat vägen från denna sida, det var helt enkelt bara ett litet hål i björkriset där jag kom ut, och inte direkt något som kunde identifieras som en verklig väg...

Nöjd över denna lyckade expedition, att verkligen kunna transversera den gäckande Lappbrovägen, så återställde jag fordonet till "landsvägstandard" genom att vika ut backspeglarna och återmontera antenner, varefter jag åter kunde anträda färden mot Stan.

Senare så ringde jag hem till Farsan, och berättade (*skröt*) att även jag nu hade kört den här berömda vägen. Men jag undrade om han inte tyckte att den va aningen igenväxt? ...*Jooo, f***n å! Dä va tätt! n Lasse feck ju kliv ut borti biln flere gånger, å gå före å let åt vars vägen geck!*" blev svaret.

De va kanske tur att ja inte fråga om den detaljen innan ja gav mej iväg. Å ju onödigt å ampes för slikt i förväg!

/Hans Sundkvist

Lekande lekare.

Mel: Brännholm
Kim-Jong (Av Viktor Myhr och Samuel Röhdin)

Kim-Jong Kim-Jong Här har ni grabben som ordnar
Kärnvapen, Folkmord, och gungstolar med
Högst upp i Ko-Re-A kan ni få se

Refr:
Kim-Jong Kim-Jong
Asiens man nummer ett
Allting han stänger och allting han spränger
-ja Kim-Jong är bäst

14 mil ifrån Ryanggyang, 10 från Hamgyong
Där kan ni hitta Pyongyang stanna då upp en stund
fråga sen efter bombar'n som gör det som ingen gör
svaret det kommer i kör

refr:
Kim-Jong Kim-Jong
Asiens man nummer ett
Allting han stänger och allting han spränger
-ja Kim-Jong är bäst

Bålet, berättade broder Bilstam,
brände Botulf.

Enligt vad jag under motmiddagens slutskede sades om denne ovidskeplige forntidskarl, så dömdes han som Sveriges nu äldst bevarade rättsfall till döden för att ha vägrat godtaga nattvardens vin och bröd vara en länge död mans köttsliga kvarlåtenskaper.

Kyrkan, fortsattes, dömde honom därför till tioårig bannlysning. Och tio år därefter återvänder Botulf, för att göra samma sak igen.

Straffet hårdnar, hårdare Botulf.
Lite eld, det går fort.

Vi skålar och skrattar och jag tar den muntliga traditionen vidare till samma verkan varje gång. Bilstam kom för det första in på sin anekdot eftersom det medeltida protokollet han i undervisningssyfte sett - för obildade juristers skull - översatts till svenska från dess ursprungliga latin; mitt eget universitetsämne.

Nej, vi läser inte så mycket medeltidslatin. Men det har blivit en del nu under C-kursens långa genomgång av latinets språkhistoria. Fast Botulf får vi nog inte träffa, det har redan blivit nyare tider. Linné och liknande. Men jag tar och frågar emeritus Helander till veckan, han kan sitt svenska latin.

Hoppandes att i lagerkransklädd triumf till nästa mot få återvända, ställde jag under påföljande måndagslektions bensträckare frågan till den genombildade lingvisten i långbordets ände, men svaret slipper ni. Goda historier bör stundom icke granskas.

Br Redaktören Magnus Green

Betraktelser över Anglicismbotsinstitutets räckvidd

Anglicismboten eller anglosaxismboten är ett välkänt institut på Mot, som tjänar till att förhindra att brödernas språkbruk korrumpas av engelska termer (under ett Mot ändrades institutets namn, dock utan att ändringen verkar respekteras konsekvent). Syftet är uppenbarligen att vårda det språk som förekommer inom Jamtamot. En fråga som har förekommit på Mot är om institutet sträcker sig utanför ett givet Mots temporala och spatiala sammanhang, dvs utanför Motlokalen, före eller efter Mot, eller bådadera. Mer specifikt angår frågan om engelska uttryck i kallelse till Mot kan bötfällas.

Motets regler gäller i princip inte utanför Motets lokal, före Mot, eller efter Mot. Med ”Motets regler” menar jag inte Jamtamots regler såsom förening, utan de regler som förekommer på Motet såsom en sammankomst av föreningens medlemmar. Utifrån den utgångspunkten kan Anglicismboten, som torde vara en del av Motets regler, inte sträcka sig utanför Motets dörrar.

Kallelse till Mot har dock en funktionell koppling med sammankomsten, eftersom det är medlet som överhövdingen använder för att sammankalla – och därmed skapa – ett Mot. Har överhövdingen inte kallat till Mot vid viss tid och plats så torde en sammankomst av jamtar inte kunna anses vara ett Mot, såvida inte samtliga jamtar är överens därom vilket lär vara svårt att uppnå. Vidare kan noteras att den person som kallar till Mot, överhövdingen, har en central roll som Jamtamots ordförande (visserligen är det i och för sig bara terminskallelsen som överhövdingen ansvarar för enligt styrelseinstruktionen (jfr § 11 i stadgarna), men av praxis följer att det är överhövdingen som kallar till Mot). Han bör tjäna som en förebild för alla andra jamtar (storjamtar ej inkluderade), låt vara att det må vara ett lite för optimistiskt perspektiv. Då syftet med Anglicismboten är att vårda bröderna språkbruk torde det vara av yttersta vikt att överhövdingen respekterar det. På grund härav, och då kallelse till Mot har ett oupplösligt funktionellt samband med Motet i sig, torde Anglicismbotsinstitutet kunna utsträckas till att också omfatta språkbruket i Motkallelsen. Med det sagt är det dock till syvende og sidst Motets sak att avgöra.

N Simon Göransson fra Skanderausa

En genomgång över namnen på vårterminens första Mot

På det så kallade "Ärtvällingsmotet" 2015 tillsattes Vaheiddækommittéen (där æ, som i all annan jamska som förekommer i denna text, uttalas som ett öppet a såsom i det danska ordet "gade", se härom Oscarsson, B, Ordboka, 3:e omarb. uppl. Jengel 2007 s. 17) för att utreda vad vårterminens första Mot egentligen skulle heta. Utan att föregripa den rapport som kommer att framläggas känner jag att det är påkallat att redovisa viss statistik över namnen på vårterminens första Mot genom åren, för att på så vis sprida kunskap mellan Motets bröder. En del av materialet som har legat till grund för nedanstående genomgång har dock varit bristfälligt, i synnerhet vad gäller de äldre Moten, men majoriteten av de lämnade uppgifterna är nog vederhäftiga.

Vårterminen 1949 hette terminens första Mot "Vårmot". På grund av oklara dokument är slutsatsen dock något osäker. Vårterminen 1957 hölls istället ett Stormot. Vårterminen 1959 hette det "Ärt- och punschmot". Vårterminen 1975 hette det Grötmot, medan "Ärtmot" var namnet på det andra Motet höstterminen 1974. Namnet på det första Motet vårterminen 1976 har inte gått att utläsa av det tillgängliga materialet, men "Ärtmot" hölls under höstterminen 1975. Under samma period uppkom också termen "skvimpedimpelt". Under vårterminen 1977 hette det Grötmot igen, medan Ärtmot hölls den 22:a oktober 1976.

Vårterminen 1980 hette det Grötmot igen. Också ett år senare hette det Grötmot, medan Ärtmotet hölls den 10:e oktober 1980. Vårterminen 1983 hette det Flötgrötmot istället, på vilket med all sannolikhet serverades flötgröt. Vårterminen 1984 hette det än igen Grötmot (viss osäkerhet finns här i materialet). Under samma period skapades begreppet "Ungjamt". Vårterminen 1985 var det samtidigt ett Stormot och ett Prismot istället för sedvanligt Mot.

Vårterminen 1986 förekom ett Flötgrötmot. Vårterminen 1987 hette det istället "Veitslamot". Vårterminen 1988 hette Motet Brösullsmot, och 1989 Grismot. 1991 kallades vårterminens första Mot "Blåmansmot". 1993 var det Grötmot igen (viss osäkerhet), medan 1994 förde med sig ett Ärtmot. På vårterminen 1995 förekom istället ett Vismot, och 1996 ett Herjeådalsmot (man kan undra vad bröderna tänkte när de gav upp Ärtvällingen till att fira Herjeådalens).

För att kompensera för det sistnämnda Motet återkom Ärtmotet på vårterminen 1997, och 1998 förekommer Ärtvällingamot som namn för första gången enligt mina anteckningar. Vårterminen 1999 förekom ett Pannkaksmot istället, men under vårterminerna 2000–2002 hette terminens första Mot konsekvent Ärtvällingamot. Trenden bröts 2003 med ett Kaosmot, men under 2004–2007 hette vårterminens första Mot hela tiden Ärtvällingamot.

Serien av Ärtvällingamot bröts med Musikmotet 2008. Under vårterminen 2009 var Ärtvällingamotet samtidigt poesimot. Under 2010 skedde en likartad kombination, där Ärtvällingamotet också var ”filmmot”.

Namnet Ärtmot återkom år 2011, som samtidigt också var ”skaldemot”. Under vårterminerna 2012–2014 hette det hela tiden Ärtvällingamot. År 2015 hände dock något ruggigt, för där introducerades storsvenskt genitiv, vilket korrumpade Motets namn till ”Ärtvällingsmot”.

Av denna genomgång kan man dra en del lärdomar, bl.a. den att den överhövding som benämnde Ärtvällingamotet 2015 ”Ärtvällingsmot” inte helt hade koll, då namnet Ärtmot har förekommit åtminstone ca. 8 gånger under årens lopp och Ärtvällingamot åtminstone ca. 13 gånger. Före 2015 hade termen ”Ärtvällingsmot” förekommit exakt *noll* gånger. Till det kan man dock notera att vårterminens första Mot inte alltid har hetat Ärtvällingamot, men mot bakgrund av vissa radikala alternativ som har förekommit under årens gång kanske det dock ändå är bäst att vårterminens första Mot får förbli ett Ärtvällingamot, för annars lär väl något bli fel, å dæ jett mæ si te sa at dæ vårte rett.

N Simon Göransson fra Skanderausa

En redogörelse av David Johanssons invalsuppgift på Helgamässmotet 2013 om historien om Pelle Bergdahl - den harmynte humoristen.

Historien om Pelle Bergdahl - den harmynte humoristen

När n'Pelle kom te jorla, då vårte tyst i huse. Barnmorskan som förlöst Pelle utstötte
Och du hörde väl vad jag sa? Du får inte amma honom!

Ni förstår n'Pelle, han var harmynt och harmynta personer, de skall man akta sig för att amma.
Ty det skulle kunna bli deras död. Eller åtminstone åsamka en del skada.
Inte ens en mor kunde tycka Pelle var vacker.
Som om någon helt sonika satt en yxa i hans lilla överläpp.

Som plågat barn i skolans tid, hans harmynthet gjorde honom jordens oförrätt. Utstött och slagen
och för alla en ständigt annorlunda.
Till och med rektorn på skolan utbrast medan han agade Pers demoner, som alltid retade honom.
Ska du slå en lytt! Din förbannade buse, ska du ge dig på en som är lytt!
Och så fick Pelle bli, en annorlunda.
Det var här, i ungdomens år som Pelle lärde sig att vara rapp i käften och alltid ha svar på tal,
men han gjorde det alltid på rätt sätt och alltid med glimten i ögat.

Efter några hårda år som dräng hos diverse gårdsägare kom så bussen till Jämtland. Pelle som
alltid varit tekniskt intresserad och haft en fallenhet för motorer såg det som sitt kall. Han skulle
bli busschaufför.
Och kyssa flickor, det hade han bestämt.

Året 1947 fick Pelle det jobb han så länge åtrått, efter några år som lastbilschaufför på ett åkeri,
och blev med ens Alsenchaufför. Detta jobb kom han sedan att inneha i nära ett kvarts sekel
och det var här han kom att bli den legend som det fortfarande talas om i västra Jämtland. Om
inte i hela Jämtland.
Så fort bussen var i rullning så var det han som styrde och många var de som under påstigning
och pauser frågade Pelle om något för att nästan alltid få ett rappt och roligt svar. Det blev hans
signum. Och kanske också hans förbannelse.

Han spenderade dagarna i Östersund, uträttades ärenden åt byfolket i den stora staden, mellan
det att bussturena skulle gå. Det var här han lärde känna och blev som känd bland stadens alla
människor. Han blev allmänt känd, som den där "Årsn-sjåförn" som alltid hade svar på tal!
Imorse blev det kaos vid lasarettet.
Jasså, vad hände då?
Jo hälften av alla passagerare skulle stiga av där.
Hur många passagerare hade du då?
Två.

Men det fanns också en mörk sida hos honom, något som kanske inte alltid är för ovanligt hos
humoristiska människor men ändå ständigt närvarande. Men om denna sida är alltför lite känt
mer än ett par snedsteg hos vissa kvinnliga individer och vad han egentligen gjort kan i dagens
mått mätt endast ses som tvivelaktiga omdömen från hans sida.

Men tvivelaktig eller ej så är det som Ärsn-sjåförn som han kommer ihågkommen.

Och fick han då kyssa någon kvinna? Visst fick han det, men det var inte alltid rätt och fick han något barn så var det inte i ett förhållande på det sättet som förespråkades på den tiden utan fullt och helt ett lägersmål.

Hur många av oss, stolta jämtlänningar, har inte hört en av hans klassiska repliker när man skrattat alltför mycket samtidigt som man dricker den jämtländska mjölken och mjölken står som spjut ur näsan?

Håller du på å separerar!?

Det kulturarv som denna replik för med sig har vi nog inte funderat mycket kring men i dagens samhälle vet man inte vad separera är, när det kommer till mjölk.

Han var en underdog som kom med fyndiga repliker, en demokratisk man som slog mot överheten. En redan då levande legend under sin livstid och historierna om Alsenchaufförn, Ärsn-sjåförn, lever kvar.

Känd, det var han inte, n'Pelle utom Jämtlands gränser. Och avskriven och hågkommen inte heller så. Den muntliga tradition av att föra folkliga berättelser vidare är det enda som finns kvar av minnet och jag hoppas ni uppskattar mitt bidrag till er, min sammanfattning av livet som Pelle Bergdahl levde.

"De va e storvöksen e kjaering mä tri småonga som skull ååk mä Ärsnbussa.

Hu kiik in i bussn å frååg:

Va koste de te ååk mä n henn grisbila?

N Pelle svära rappt:

Fem kroon för sugga å tvo å femti för smågrisan!"

/Br David Johansson, fritt tolkat efter Hederspristagaren Br Kjell Albin Abrahamssons bok Den harmynte humoristen.

Under suptallen. Text: Br Fabio Arcangeli

Full fart med whisky

En Jamt med italienskt påbrå som under sin praktiktermin hade alldeles för lite fritid bestämde sig för att slå på stort när han skulle bevista denna fristad vi kallar Mot. Brodern umgicks innan Motet i gemytligt och broderligt sällskap hos Br Börtnan som gärna bjöd denne på whisky och rikligt med påtår. Aningen försenad anländer den förfriskade Bröderna till Mot. Han tog plats längst fram under förhandlingarna för att orera fritt som aldrig förr, med vad han ansåg var extremt fyndiga inlägg i debatten, alltmedan det skreks "Yngst!" från höger till vänster. Som en skicklig undanmanöver för denna kandidatur lyckades Brodern med ett kraftig svung i benen konststycket att trilla av stolen baklänges för att kort därpå försvinna ur motlokalen och ragla hem i precis lagom tid innan Motet kunde välja honom till Yngst.

Skepp ohoj!

På ett tidigare avhålllet Mot ockuperade Brr t.f. Lycksalighetens Ö, nämligen en närliggande lekplats utformad som ett skepp. Det dricks punsch, stojis, skrålas och klättras runt på skeppet. När så bröderna är på väg att avlägsna sig upptäcker de att en uteliggare försökt övernatta i skeppets hytt medan han blivit utsatt för brödernas kakafoni. En Broder som förblir onämnd vid namn, men som tidigare under kvällen granskat styrelsen, har i sin alkoholstinna sinnesförvirring undgått att upptäcka skeppets inneboende. Varpå han utbrister "VEMS JACKA ÄR DET HÄR?!" och börjar rycka och dra i den okända övernattarens kläder. Brodern börjar inse sitt klavertramp och ger den chockerade uteliggaren en 50-lapp som ursäkt för besväret och beger sig skyndsamt därifrån till övriga bröder som behövt uppleva hela händelseförloppet.

Kinesande på Kammar'n

En anonym broder genomförde under städsexan ht-12 ett empiriskt experiment för att undersöka resultatet av ett gediget snapsdrickande med ett proportionellt lägre intag av föda än vad som är brukligt. Experimentet förlöpte väl under middagen och brodern övergick därefter till att i nästa testfas fortsätta med att dricka gäll på föreningsvinden. Händelseförloppet är därefter aningen oklart. Men resultatet var att Brodern vaknade i ena av kammarens fåtöljer iklädd full vintermundering för att skamset smyga ut tidigt på morgonkvisten. Han blev således den i brödraskaran att senast ha haft en spontan övernattnig på Kammar'n.

Noterat HT 2013 av Br Fabio Arcangeli, dåvarande Redaktör.

- 2013 släpptes "Svensk-jämtsk ordlista" av Hans-Göran Gerhardsson från Strömsund. Boken är givetvis inspirerad av Br Stj Bo Oscarssons "Orlboka".
- "Skvadern har kommit att bli en allmän benämning för en märklig eller mindre lyckad kombination." Per Hansson i Östersunds Posten den 23 november 2013
- Prof Zetterströms minnesmedaljmottagare

Några av prof Zetterströms minnesmedaljmottagare fredagen den 8 november 2013 å Stocke Frösön. Från vänster br Junhov, br Kjell-Albin Abrahamson, br stj Oscarsson, br Tage Levin - årets medaljmottagare, br stj Ando Andersson, Curt Lofterud och br Egervärn dy.

- Jamtgerillan slår till!
En rättelseskylt har av Br Etay Lechner i början av 2013 placerats intill porträttet av Carl Zetterström som finns placerad på Ekonomikum.

På ordinarie skylt finns att läsa som följer:

*"Hjärnkraft
textil skulptur med fiberoptik, 2000*

*kompletterad med målning ur universitetets
konstsamling*

*Okänd konstnär
medelålders man
olja på duk, 1800-talets första hälft*

Beställd av Statens kulturråd"

Rättelseskylten fördriver denna okunskap med lydelsen:

*"medicine professor Carl Zetterström
Donator, boksamlare, jamt
Originalporträtt målat av Per Krafft d.y."*

JamtaMotor

Att det händer något nytt inom Jamtamot är ytterst sällsynt och sällan uppskattat. Vissa händelser inträffar trots det och sommaren 2013 skedde något som tarvar uppmärksamhet. Motorentusiasterna inom föreningen hade tills dess hållit ett tillbakadraget och anonymt leverne. Vi hade vrålat ur våra radfyror, berusat oss på tvåtaktsrök och smygffiffat med förgasare i skymundan. Inte så längre.

Med en nyinköpt gubbräser och viss kännedom av undangömda tvåhjulingar hos bröderna tog jag fasta på Br. Etay Lechners hjärnspöke JamtaMotor, en dröm om det jamtska behovet av frihet relaterat till att ligga på rutt 66, på väg mot horisonten, med häftiga läderjackor och halvvarskäg. Eldsjälen i mig kallade till årsmöte. Ett konstituerande sammanträde avhölls å det Ramsta-Bärbyska hemmanet Br. Gustav Jernberg upplåtit för tillfället den 27 augusti 2013. Br. Fredrik Johansson anslöt efterleders vid Ulva Kvarns veteranbilsträff med en något modifierad HVA Novolette 1954.

Kort sagt blev JamtaMotors första träff en glädjens tillställning, med idel leenden och motorlycka. Som en av upphovsmännen till detta fantastiska initiativ vill jag uppmana bröder, må det vara i Uppsala, Brunflo, Knivsta eller annorstädes, att underhållsladda eventuella batterier och möta upp för avrostning i början av maj, då Ulva Kvarn startar korvförsäljning igen, och gatsoparna fått undan vinterns förrådiska grus.

Har DU den fossila drivkraften inom dig men ingen tvåhjuling? Köp en, delta med fyrhjuligt fordon eller bara i tanken, för nu finns det ett forum där du kan få utlopp för dina oljeindränkta begär.

JamtaMotors ordförande, Christian Alsing

Fr. hö. Br Fredrik Johansson, HVA Novolette 1954, Br Gustav Jernberg, Honda Dominator 2000, Br Christian Alsing, Suzuki GS850G 1982

Pixlar på papper.

JT Åsikt

Världen står i brand. Människor flyr sina hemländer för att undkomma förtryck och terror, bara för att mötas av tårgas och taggtråd. I öster har den ryska björnen har åter vaknat, till synes argare och hungrigare än någonsin. I Stockholm står de svenska politikerna handfallna då politiken och verkligheten tydligen inte stämmer överens. Till råga på allt föreslås det att hela Norrland bör slås ihop till en enda administrativ storregion, med minskat lokalt inflytande som trolig påföljd.

Det är dags att Republiken agerar! Vi måste stå upp för våra urgamla jamska ideal och kämpa för den frihet våra fäder en gång åt oss gav! Beslagta stockholmarnas semesterlägenheter och inrätta akutboenden för de som behöver dem allra mest. Samla de jamska frihetstrupperna och befäst den östra länsgränsen. Skicka en diplomatisk delegation till Rosenbad, beväpnade med knivskarpa ultimatum om frihet för Jämtland och Härjedalen, med hot om avklippta ledningar från Ragunda och nedåt. Likt frihetskämpen Mårten Jönsson som stupade vid Ytterån år 1700 räds inte heller vi att offra allt för friheten, vänskapen och Jämtland! Jämtland, Jämtland, jämt och ständut!

Br Tobias Adolfsson

Brandtalande broder.

Jamtamot